

det hele — af samme Grund opretholder man den litterære Ejendomsret. Det er altsaa for Samsfundets Skyld og ikke for de enkelte Individuers Skyld, som i Døblifiket tilfældig befidde visse Ejendomme, at den almindelige Ejendomsret opretholdes, og paa samme Maade er det med den litterære Ejendomsret. Det er ganske sikkert ikke for de enkelte Forfatters Skyld, at denne Ejendomsret opretholdes; men det er, fordi man mener, at det er til Gavn for Samsfundets og Mennekehedens Udvikling, at der findes Forfattere og saa dygtige Forfattere som muligt, og fordi der jo kun vil være meget saa Forfattere, som ville have Interesse af at virke, naar de ingen Betaling kunne faa for deres Arbejde. Jeg mener, at det har været for at skaffe Forfatterne en Betaling for deres Arbejde og for at opmuntre dem til fortsat Arbejde, at man har ydet dem en vis Bestyttelse, en Afgang til at faa eller skaffe sig Betaling for deres Arbejde, men en Afgang, som ikke bør gaa og ikke i noget Land gaar videre, end Samsfundets Interesse kræver. Naar der i et Lands Lovgivning gives Forfatterne visse Rettigheder over deres Arbejder, er det ikke blot for deres egen Skyld, men for Landets og Samsfundets Skyld i det hele. Men jeg mener, at vi ikke her i vort Land kunne skylde udenlandsk Forfatter eller Udlændinge i det hele noget som helst, og at vi ikke skylde at tage noget som helst Hensyn til dem, udover, hvad vor egen Interesse kræver. Og vi se jo paa alle eller i alt Fald paa en Mængde Omraader, at det ikke falder noget fornuftigt civiliseret Land ind, at stille Udlændinge og Indlændinge lige. Naar man gaar til Amerika, finder man der, at man endog i meget stort Omfang forbyder Udlændinge Afgang til Landet; i Norge og Sverige er det i alt Fald Reglen, at Udlændinge ikke kunne komme i Besiddelse af faste Ejendomme, og i mange Lande, hvoriblandt vort eget, findes der Bestemmelser om, at Udlændinge kun efter nogen Tids Forløb kunne vinde Næringsadkomst i Landet. Man ser altsaa, at man paa forskellige Omraader behandler Ind- og Udlændinge paa forskellig Maade; de Hensyn, man viser over for Indlændinge, viser man ikke i samme Maade over for Udlændinge, fordi man ikke finder, at Samsfundet naturligt kræver, at man viser Udlændinge denne Retsbestyttelse i ubegrænset Maati; man yder dem kun Retsbestyttelse i det Maal, som stemmer med det paagældende Samsfunds egne Interesser. Jeg kan ikke se, at Udlændinge have noget som helst Krav paa Retsbestyttelse inden for Danmarks Grænser. Hvad vore egne Forfattere an-

gaar, skal jeg villig indrømme, at man skylder dem det Hensyn at skaffe dem den her omhandlede Retsbestyttelse i Udlandet, hvis det kunde ske uden noget væsentligt Offer fra Danmarks Side. Men kan det ikke ske uden et saadant væsentligt Offer, synes jeg ikke, man skylder de danske Forfattere at imødekomme dette Krav fra deres Side. Det forekommer mig, at Danmark yder sine Forfattere tilstrækkelig Retsbestyttelse ved den Eneret, som er tillagt dem for deres Landsværker inden for Landets Grænser, og som ogsaa er udvidet til at omfatte hele det skandinaviske Omraade. Jeg antager, at naar en Forfatter ikke kan finde tilstrækkelig Bestyttelse for sit Arbejde inden for et saa stort Landomraade og med et saa stort bogkøbende og boglæsende Publikum, som der er i disse Lande, maa det være af to Grunde. Det maa enten være, fordi Forfatteren ikke er dygtig nok, og saa nytter det jo ikke at beskytte ham over for Udlandet, eller det kan være af den Grund, at den paagældende Forfatter dyrker en Specialitet, som kun har saa Dyrkere her hjemme; men man kan selvfølgelig ikke lave Love for Undtagelsernes Skyld. Man maa ved Loves Affattelse se hen til, hvad der er den almindelig gældende Regel. — For mig stiller det sig altsaa saaledes, at Spørgsmaalet, om Danmark bør tiltræde Berner-Konventionen eller ikke, er et ret og slet Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal. Det, som der er Spørgsmaalet, er, om Danmark derved opnåar en Fordel, som svarer til den Skade og det Tab, det utvivlsomt vil medføre, og naar man ser hen til den Fordel, som Danmark skulde kunne opnåa, vil man se, at det vil kun blive en forholdsvis lille Fordel, da det jo er et sammenlignelsesvis ringe Antal Forfattere, som vilde kunne nyde godt deraf. Der er ganske vist i Dag blevet nævnt et Tal paa de Værker, som skulle være oversatte i Udlandet; men et Spørgsmaal er det dog, om disse Oversættelser have betalt sig; det er et Spørgsmaal, hvorvidt denne Oversættelse vil gaa fremad i Tiden og navnlig, hvorvidt den vil holde sig, naar Oversættelserne eller de udenlandske Forlæggere skulle betale for at faa Ret til at oversætte. Det er i alt Fald et Spørgsmaal. Men selv om man kunde gaa ud fra dette store Tal, vilde den yderligere Fordel, som kunde tilkomme danske Forfattere, udover, hvad de have, være for lidet eller næsten intet at regne i Sammenligning med det Tab og den Skade, som vil paaføres hele vort Samsfund, hvis Danmark tiltræder Berner-Konventionen; det behøver ingen videre Udvikling. Det vil medføre en overordentlig Fordyrelse af hele vort Bogmarked, som